

Scénář k rozhlasové reportáži - ZŠ Vodičkova

Jaroslava Šiktancová

Paní Jaroslava Šiktancová, herečka, režisérka a profesorka na DAMU patřila k mnoha lidem, kteří i přes možná rizika podepsali Chartu 77. Její láska k divadlu začala už v raném dětství.

„Já jsem se divadlu začala věnovat, myslím si, že hodně brzy, a sice v první třídě a to proto, že od 4 let jsem chodila do takzvané rytmiky, což byly kurzy pohybové výchovy, které vedla paní Alena Skálová.“

Z důvodu problémů s dopravou jí nakonec zůstal pouze dramatický a literární kroužek Lidové školy umění ve Voršilské ulici, který si sama našla.

„Ten literárně-dramatický kroužek ve Voršilské ulici vedla paní Jiřina Stránská, což byla přední herečka divadla D34.“

Podařilo se jí dostat na DAMU, její vysněnou školu, z níž má mnoho velice pozitivních vzpomínek.

„Tak to bylo zajímavé, dobrodružné, nečekané, v mnohem překvapující, ale ta škola je tak osobní a tak pro člověka určující.“

„Tam existovala vždycky v určitém smyslu velká svoboda v tom, že člověk v rámci té dramatické literatury, nebo poezie, nebo prostě hledání záležitostí tý režijní tvorby nebo výchovy k herectví objevuje světy, který ho fascinují.“

Díky jejím přátelům jí byla představena myšlenka Charty 77, myšlenka, která s ní rezonovala. Naděje na změnění letargie občanů a přistoupení k dodržování lidských práv ji motivovalo k jejímu podpisu.

„Ten dokument Charta 77 jsem podepsala proto, že, to by bylo asi na delší povídání, ale v té době jsem se už stýkala s lidmi, kteří asi dovedli formulovat, nebo se zajímali o ten proud myšlení, který nějak reagoval na to, že v té společnosti se nashromáždilo hodně problémů který nejsou řešený, že ta normalizace se proměnila v takový stav zmrtnění.“

„Člověk vždycky když něco podepisuje tak si přeje, aby bylo dosaženo cíle, tady ten cíl byl vlastně, tak když si dneska tu Chartu přečtete, přistoupit na správnější řešení věcí, nebo prostě nějak respektovat společenské zákonitosti...“

„Já když jsem si to přečetla tak mi přišlo, že je to vlastně výborná věc, která je nenapadnutelná, protože je vlastně správně.“

Bohužel podepsání Charty 77 vedlo k nespočtu nepříjemných výsledků a nakonec i k vyloučení ze školy. Mimo nenaplňující práce jako uklízečka v Jedličkově ústavu se musela potýkat i s odsuzováním od některých členů rodiny. Ovšem díky štěstí a jejím známým byla divadlu stále nějakým způsobem nablízku.

Po revoluci se jí život radikálně změnil k lepšímu. Vrátila se ke studiu na DAMU, kde se později stala i profesorkou. Opět mohla dělat veřejně a beze strachu divadlo, kde si přála. Nakonec se dostala k Jakobovi Špalkovi na stálé místo kmenové režisérky v divadelním spolku Kašpar. Vždy si ale bude vědoma toho, že jí v životě potkalo spoustu šťastných náhod.